

[Tyrol]

er centraliseringens tid. Det er diktaternes tid.

Og hvad så nu, hvor det er gået lidt galt med maskineriet og den disciplinære forfølgelse ikke har fungeret så godt? Ja, så kører regeringen selvfølgelig bare videre i at ændre grundlaget for tjenestemandssystemet uden at være særlig presset til det.

Det, jeg har set af begrundelser for forespørgslen indtil nu, siger jo intet om, hvad f.eks. de konservative vil. Tag f.eks. hr. Ninn-Hansens skrivelser i Fyens Stiftstidende den 29. oktober 1980 – jeg citerer:

»Regeringen kunne den 15. marts 1979 have bestemt, at disse sager skulle føres stilfærdigt og mildt, men daværende finansminister Knud Heinesen bestemte noget andet.«

Så er der ellers en beskrivelse af forløbet frem til nu, som vi kender så godt. Men intet om de konservatives holdning til, hvordan sagerne skulle have været kørt. Mener man fra forespørgerne stilfærdigt og mildt, og mente man det også for knap et år siden, eller er man bare bange for at tone rent flag over for tjenestemændene, når man sådan kan overlade det til socialdemokratiet, tilsyneladende? Hr. Ninn-Hansen slutter i hvert fald sit indlæg i Fyens Stiftstidende således:

»Er der da ingen ledelse i regeringen? Vi må få noget at vide herom den 18. november, når den konservative forespørgsel til statsministeren bliver behandlet.«

Det konservative folkeparti vil altså i al beskedenhed have at vide, om der er en ledelse, og hvorfor så ikke nøjes med at svare på det? Ja, så er der selvfølgelig hr. Bertel Haarder, der fører sig frem med nærmest at kalde de godt 14.000 tjenestemænd, der nedlagde arbejdet, for venstrefløjsaktivister, og dertil kan man jo kun sige: gid det var så vel.

Men alle andre end hr. Bertel Haarder er jo klar over, at venstre har haft et medansvar for disse hændelser, så derfor er presset ikke så stort fra den kant. Der skal lidt mere til end en sølle hr. Bertel Haarder til at skabe et pres, så medmindre presset skulle vokse i løbet af debatten – og det er der jo ikke tegn på – kan jeg faktisk ikke tyde det hele på anden måde, end at regeringen nu er ved at skabe sig redskaber til at gennemføre et virkelig afgørende brud med lønprincipperne bag tjenestemandssystemet, samtidig med at

loyalitetspligten og strejkeforbuddet oprettholdes for tjenestemændene.

Dette brud er skitseret i Budgetredegørelsen 1980 på siderne 199 og 200. Her siges det klart, at lønningerne på det private arbejdsmarked skal favoriseres på bekostning af lønningerne hos det offentlige.

Det er stik imod det, der har været forudsætningerne omkring tjenestemandssystemet. Derfor vil vi da også give de faglige organisationer inden for dette ansættelsesområde et råd med på vejen, og det skal simpelt hen lyde på at droppe dette tjenestemandssystem. Det indeholder kun bindinger som loyalitetspligt og forbud mod strejker. Ikke alene splitter det lønarbejdernes kamp, men tjenestemændene bliver også selv tabere i spillet. Bortfaldet af forskellige privilegier må selvfølgelig betales, for det har jo påvirket lønniveauet i den tid, der ligger bagud; derfor er det klart, at dette må betales fra offentlig side.

Men der kunne jo nok være grund til at kigge lidt nærmere på, hvad det så er, man yderligere vil foretage sig fra regeringens side, når nu man skal til at finde ud af, hvordan man kan skabe den ensartethed i behandlingen, som der ikke er lovhjæmmel for for øjeblikket i tjenestemandsløven. Hvilke skridt vil man egentlig tage, og hvor langt mener man man kan gå og samtidig have dette tjenestemandssystem, som det oprindeligt var tænkt, i behold? Vil man f. eks. gå så langt, at man vil have midler til at gribe ind over for en holdning som den, vi så i Farum kommune, og som konkluderede, at det da var rimeligt, at man havde reageret på den måde, stillet over for de handlinger, som man havde set i overenskomstforhandlingerne? Vil man have midler til at gøre det så ensartet, at man kan gribe ind over for den enkelte kommune og tvinge den til at gennemføre sådanne foranstaltninger? Er det det, man tænker på?

Jeg har også bemærket, at man jo meget har forsøgt at gennemføre det, der ikke er lovhjæmmel til, gennem en administrativ praksis. Vi har jo før set, hvordan man har ændret på nogle af de fagretlige forhold på administrativ vis. Vi har set det omkring blokadevåbnene, som man har forsøgt at fratage arbejderklassen, og nu ser vi altså her, at man forsøger gennem cirkulærer, som gennem politisk indflydelse forskellige steder